

РЕШЕНИЕ

№ 538

гр. Варна, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на единадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Тони Кръстев

при участието на секретаря Мая Т. И.а
като разгледа докладваното от Тони Кръстев Търговско дело №
20223100900105 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е първоинстанционно, по реда на глава XXXII от ГПК.

Предявени са обективно съединени иски от М. М. Д., срещу ЗД "Бул Инс" АД за осъждане на ответника да заплати на ищцата сума в размер на 120 000,00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания от смъртта на баща ѝ Е. Р. П., вследствие на пътнотранспортно произшествие, виновно причинено от водач, застрахован по риска "Гражданска отговорност" в ЗД "Бул Инс" АД, ведно със законна лихва. Претендират се и сторените в процеса разноски.

В исковата молба се твърди, че на 05.07.2019 г. около 21:40 часа в гр. Русе А. В. Г. при управление на л.а. „Фиат Пунто“, рег. № *****, поради движение със скорост несъобразена с пътните условия и недостатъчен контрол е ударил пешехода Е. Р. П., който умира на мястото на инцидента. Вината на водача на лекия автомобил била установена с влязла в сила присъда. Ищцата М. М. Д. била дъщеря на починалия Е. П., но не била припозната от него. Връзката баща – дъщеря между починалия и ищцата се отличавала с изключителна привързаност и интензивност. Е. П. нямал други деца, за него М. била смисъла на живота му, полагал за нея бащина грижа през целия ѝ живот. М. обичала безрезервно баща си и близостта и обичта им била такава, каквато е между рождено дете и родител. Загубата му ѝ причинила нестихващи душевни болки и страдания, каквито единствено загубата на близък човек може да причини. Не можела да превъзмогне мъката си и не спирала да плаче и страда и по настоящем при всеки спомен за него. Приживе между тях съществувала дълбока емоционална връзка, основана на взаимна обич и загриженост, която била прекъсната от трагичния инцидент. Психологическите последици от инцидента – изживян шок, болки и страдания, щели да съпътстват ищцата до края на живота ѝ. Към датата на ПТП за л.а. „Фиат Пунто“, рег. № ***** била налице сключена застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" в ЗД „Бул Инс“ АД. На 15.04.2021 г. ищцата М. Д. предявила застрахователна претенция към ЗД „Бул Инс“ АД за обезщетяване на претърпените от нея неимуществени вреди, по която ответното дружество не се произнесло с окончателно становище.

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК ответникът ЗД „Бул Инс“ АД е подал писмен отговор, с който оспорва предявените иски по основание и размер. Прави искане за отхвърляне на исковите и присъждане на разноски. Оспорва твърдението, че ищцата М. Д. е дъщеря на покойния Е. П.. Оспорва твърдението, че връзката между ищцата и покойния се отличавала с „изключителна привързаност и интензивност...“, както и да е налице „...особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди“, по смисъла на ТР № 1/2018 година на ОСНГТК на ВКС, между ищцата и покойния Е. П.. Оспорва да е налице „изключение“, което е създавало трайна и дълбока емоционална връзка между ищцата и починалия. Възразява, че исковата претенция е прекомерно завишена и не отговаря на икономическата конюнктура и на установеното от съдебната практика като справедлив размер на обезщетението за подобен род вреди. Счита, че размерът на обезщетението следва да се определи по реда на чл. 493а КЗ и § 96 КЗ. Поддържа, че дори ищцата М. Д. да е „неприпозната дъщеря“ на починалия Е. П., то тя пак няма право на обезщетение, предвид личните им отношения приживе с оглед липсата на припознаване и данни или твърдение ищцата да е била взета за осиновяване, отглеждана в това качество, третирана като родно дете, намерение за осиновяване. Поддържа, че ищцата не била изградила с покойния връзки идентични като тези между родител и дете, двамата са живели на различни адреси и не са били в едно домакинство. Прави евентуално възразение за съпричиняване на вредата от страна на покойния Е. П. като твърди, че Е. П. не се е съобразил с посоката и скоростта на приближаващото го МПС, нарушил е правилата за движение на пешеходците, предприел е неправилно пресичане, поставил се е в превишен риск и е съпричинил настъпилото ПТП в значителна степен.

В допълнителна искова молба ищцата поддържа размера на исковата претенция и материалноправната си легитимация, като се позовава на разрешението дадено с ТР № 1/21.06.2018 г. на ОСНГТК.

В съдебно заседание ответното дружество поддържа неоснователност на исковите, евентуално иска присъждане на по-малко обезщетение за неимуществени вреди.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Отговорността на застрахователя по прекия иск с правно основание чл. 432 от ГПК е функционално обусловена от отговорността на застрахования по задължителната застраховка „гражданска отговорност“ водач на моторно превозно средство. Отговорността на водача е за непозволено увреждане и фактическият ѝ състав включва действие или бездействие, което е противоправно, извършено е виновно и в резултат от което са настъпили вреди.

Между страните по делото не е налице спор, че е налице валидно застрахователно правоотношение по отношение на л.а. „Фиат Пунто“, рег. № ***** към датата на настъпване на процесното ПТП – 05.07.2019 г., като отговорността на водача А. В. Г. е покрита от задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със застраховател ЗД „Бул Инс“ АД.

По делото е прието като доказателство писмо вх. № ОК-212699/15.04.2021 г. до ЗД „Бул Инс“ АД съдържащо застрахователна претенция от ищцата.

Към доказателствения материал е приобщено НОХД № 274/2021 година по описа на ОС Русе заедно с приложеното към делото ДП № 354/2019 ОДМВР – Русе.

Противоправността на деянието и вината на дееца А. В. Г. са установени с влязла в сила Присъда № 10 от 12.05.2021 г. по НОХД № 274/2021 г. по описа на ОС – Русе, с която подсъдимият е признат за виновен в това, че на 05.07.2019 г., в гр.Русе, при управление на л.а. „Фиат Пунто“ с рег. № *****, нарушил правилата за движение – чл. 20, ал.2 изр. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, като не намалил скоростта и не спрял при

възникналата от навлизането на пешеходец на пътното платно опасност за движението и по непредпазливост причинил смъртта на Е. Р. П. от гр. Русе – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, пр. 1 вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.

Съгласно разпоредбата на чл. 300 от ГПК в настоящото производство е изключена преценката на доказателства относно елементите от фактическия състав на престъплението, за което е наложено наказание на виновния водач, и същите следва да се приемат за установени по висящия спор относно гражданските последици от деянието – извършването на деянието, неговата противоправност и виновността на водача.

Ищцата носи тежестта да докаже твърденията си за претърпени неимуществени вреди в т.ч. твърдението, че е биологична дъщеря на загиналия Е. Р. П., евентуално, че е имала трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от смъртта му продължителни болки и страдания.

Съгласно Постановление № 4/25.V.1961 г. на Пленума на ВС материалноправно легитимирани да бъдат обезщетени за неимуществени вреди са само най-близките на пострадалия – неговите низходящи (деца), съпруг и възходящи (родители), и то след като се установи, че действително са претърпели вреди.

По действащото българско право способите за установяване на бащинство са изчерпателно изброени и те са: предположение (презумпция) за бащинство – чл. 61, ал. 1 СК, припознаване – чл. 65 СК, и иск за установяване на бащинство – чл. 69 СК. Установяване на произход от бащата *ad hoc* посредством допустимите в гражданския процес доказателствени средства не се допуска от закона.

В настоящото производство ищцата не твърди и не представя доказателства произходът ѝ от загиналия в процесното ПТП пешеходец Е. Р. П. да е установен по някой от допустимите от закона способи, поради което съдът приема за недоказано, че М. М. Д. е биологична дъщеря на Е. Р. П..

С ТР № 1/21.06.2018 г. на ОСНГТК е разширен кръга на материално легитимираните да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък като освен лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.V.1961 г. и Постановление № 5 от 24.XI.1969 г. на Пленума на Върховния съд, е прието, че по изключение легитимирано е и всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.

Обстоятелството, че починалият не е припознал ищцата, това че след навършване от ищцата на 3-4 годишна възраст двамата не са живеели в едно домакинство и ищцата не е била отглеждана от починалия, сами по себе си не елиминират възможността ищцата да има право на обезщетение за морални вреди в случай, че се установи визираното в ТР № 1/21.06.2018 г. на ОСНГТК изключение.

С цел установяване вида и интензитета на претърпените от ищцата болки и страдания, както и особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди, по делото са допуснати гласни доказателствени средства – свидетелски показания.

От показанията на свидетеля И. А. И., втори братовчед на майката на М. Д., които съдът цени при условията на чл. 172 от ГПК, се установява, че след раждането на М. Е. П. се е грижел много добре за нея. Когато ищцата била на 10-12 години Е. П. се е срещал с нея при бабата на М. по майчина линия, където живеел и вуйчото на М. В.. М. идвала да види баба си и Е. също ходел там. Според свидетеля, Е. редовно се обаждал по телефона на М., хвалел се с дъщеря си, че е много добре във Варна, че е започнала да учи за висше образование, подкрепял я, изпращал ѝ каквото може, казвал, че му е единствената дъщеря и

че иска, каквото има, да си го остави на нея. Свидетелят не знаел, че М. не била припозната, обратно, мислел, че Е. я е припознал. Е. преди инцидента споделил, че ще пътува, за да види М., защото станал дядо. М. била на погребението на Е., чувствала се зле, плачела. След смъртта на баща си, се затворила. Е. просто бил неин баща и ѝ помагал, макар че не била припозната.

Според показанията на свидетеля В. Д. Д., брат на майката и вуйчо на ищцата М. Д., които съдят цени при условията на чл. 172 от ГПК, загиналият Е. П. и майката на М. са учили заедно и като поотраснали заживели на семейни начала, след което се родила М.. Разделили се, когато М. била на 3-4 години, но Е. много държал на М., грижел се за нея, водел я на сладкарници, правел ѝ подаръци. Като отраснала продължил да ѝ помага като ученичка. След като завършила техникум и дошла да учи във Варна за висше образование, Е. се грижел за нея, пращал ѝ колетчета, пари за квартирата и т.н. Свидетелят заявява, че бил много близък с Е., който го посещавал 2-3 пъти седмично и в негово присъствие говорел по телефона с М.. Тя винаги търсела опора и подкрепа от Е., защото била сама на квартира, учела, напоследък не ѝ достигали парите, работела като сервитьорка, но въпреки това Е. пак ѝ помагал. С М. се виждали когато идвала в Русе, били неразделни, излизали заедно. Той я водел да пият кафе, да си приказват. Като била малка, ходел да я взима от градината, много милеел за нея. В деня на инцидента вечерта М. се обадила на свидетеля и казала, че вече няма татко, защото са го блъснали. Сега М. като дойдела в Русе стояла с часове на гроба му и плачела. Все още не можела да го забрави.

Видно е от показанията на двамата свидетели, че отношенията между ищцата М. Д. и загиналия Е. П. са били изключително близки. Отношението на Е. П. към М. е било на бащинска обич и привързаност, изразявал е морално удовлетворение, радост и гордост, че има такава дъщеря, оказвал ѝ е материална подкрепа. Предвид младата възраст на М. Д., която към момента на пътнотранспортното произшествие е била на 23 години, е нормално грижите да са насочени към нея, а тя от своя страна не е спирала да поддържа близки отношения и постоянна връзка с човека, когото е приемала за свой баща, срещала се е често с него и е изпитвала към него дълбока обич и привързаност. Последното се проявява и в мъката и скръбта, които ищцата изпитва след смъртта на Е. П..

Ето защо съдът намира за установено съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка на ищцата с починалия сходна на връзката между баща и дъщеря и настъпили в резултат на неговата смърт сериозни (като интензитет и продължителност) морални болки и страдания, които е справедливо да бъдат обезщетени.

За неоснователен съдът намира довода на ответника, че размерът на обезщетението следва да се определи по реда на чл. 493а КЗ и § 96 КЗ, а именно до сума в размер на 5 000 лева.

Действително в [§ 96, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на КЗ](#) (ДВ, бр. 101 от 2018 г.) е определен максимален размер от 5000 лева, за обезщетяване на разширения кръг лица, но настоящият състав намира, че тази разпоредба противоречи на правото на ЕС, доколкото е предвидена по-малка сума от посочените в [чл. 1, параграф 2 от Втора директива 84/5](#), кодифицирана с Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката "Гражданска отговорност", чиито чл. 9, ал. 1 предвижда, следните минимални суми: в случай на телесно увреждане – минимална застрахователна сума 1 000 000 EUR за пострадал или 5 000 000 EUR за събитие, независимо от броя на пострадалите; в случай на имуществени вреди – 1 000 000 EUR за застрахователно събитие, независимо от броя на пострадалите.

При констатиране на това противоречие между европейското и националното право съдът е длъжен, в рамките на своята компетентност, да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като остави без приложение евентуалните разпоредби от вътрешното право, които му противоречат, без

оглед на това дали те предхождат или следват общностната правна норма, както и без да е необходимо да изиска или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред.

В тази връзка според [Решение на СЕС от 24.10.2013 г. по дело C-277/12](#) с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Augstākās tiesas Senāts (Латвия) с акт от 16 май 2012 г., постъпил в Съда на 1 юни 2012 г., член 3, параграф 1 от Директива 72/166 и член 1, параграфи 1 и 2 от Втора директива 84/5, не допуска национална правна уредба, съгласно която задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства, да покрива обезщетението за неимуществени вреди, дължимо съгласно националната правна уредба на гражданската отговорност за смъртта на близки членове на семейството, настъпила при пътнотранспортно произшествие, само до определена максимална сума, която е по-малка от посочените в член 1, параграф 2 от Втора директива 84/5.

Съобразно разпоредбата на [чл. 633 от ГПК](#), решенията по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища и учреждения в Република България.

При зачитане горните актове и решения, съдът намира, че за да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, съобразен с нивата на застрахователно покритие за неимуществени вреди за процесния период.

Доколкото по делото не е установено, че ищцата е биологична дъщеря на починалия, не е живяла с него в едно домакинство и не е била непосредствено отглеждана от него след навършване на 3-4 годишна възраст, съдът съобразно критерия за справедливост, въведен с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, определя обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 60 000 лева, което намира за адекватно с оглед на вида, характера и интензитета на претърпените болки и страдания.

По направеното от ответника възражение за съпричиняване на вредосносният резултат от страна на загиналият Е. П., съдът намира следното:

В материалноправната норма – чл. 51, ал. 2 ЗЗД – е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, но намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновно. Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т.е. в хипотеза, когато е налице причинна връзка между действията или бездействията на пострадалия и вредоносния резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика – т. 7 на ППВС № 17/63г.

Видно от констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 444/151 от 05.07.2019 г., катастрофата е настъпила в тъмната част на деня – около 21:40 ч. От приложения към ДП № 354/2019 г. – ОДМВР – Русе протокол за оглед на ПТП, и от приетата по делото САТЕ, неоспорена от страните, която съдът изцяло кредитира като обективна и обоснована, се установява, че произшествието е станало на бул. „България“, гр. Русе, в платното посока София, между бензиностанции "Еко" и "Лукойл". Платното има две ленти, без хоризонтална маркировка. От двете страни на платното има мантинели. В района няма пешеходна пътека или преход. Лекият автомобил Фиат Пунто се движел в неосветен участък на къси светлини. Пострадалият Е. П. е пресичал отдясно наляво, спрямо посоката на л.а. и косо напред. Бил е облечен със сива тениска, кафяв панталон. Водачът се е опитал да го заобиколи отляво, но не е успял и е блъснал пешехода с предна дясна част на л.а. Към момента на удара

пешеходецът е бил около средата на пътното платно, т.е. 3 - 5 м наляво от десния бордюр. Според експертизата скоростта на МПС в момента на удара е била около 60 km/h. Мястото на ПТП е прав участък с повече от 100 м права видимост.

Според показанията на разпитания като свидетел в настоящото производство водач на л.а. Фиат Пунто, рег. № *****, А. В. Г., пешеходецът е излязъл внезапно пред колата, може би на около 10 метра. Свидетелят не успял да реагира и да задейства спирачната система на автомобила.

Съгласно чл. 113 от ЗДвП при пресичане на платното за движение пешеходците са длъжни да преминават по пешеходните пътеки, преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства, да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане, да не преминават през ограждения от парапети или вериги.

Видно е от установения механизъм на настъпване на процесното ПТП, че пострадалият Е. П. като е предприел пресичане на пътното платно на неразрешено място, въпреки наличието на ограждения, и по непозволен начин, не е спазил правилата за движение и е действал противоправно. Пресичайки на непозволено място пешеходецът е следвало да действа с повишено внимание и предпазливост. Поради включените къси светлини той е имал възможност достатъчно отдалеч да възприеме автомобила като опасност и да съобрази своите действия. В случая това не сторено, а и не би могло да стане и поради обстоятелството, че пострадалият Е. Р. П. е бил с концентрация на алкохол в кръвта 3.04 ‰, което е видно от материалите по наказателното производство. Касае се за тежка степен на алкохолно опиване, при която е нарушена координацията на движенията, реакциите са забавени, равновесието и походката са силно нарушени, говорът е неразбираем, лицето може да стигне до колапс и загуба на съзнание.

Съгласно чл. 20 ЗДвП отговорността на водача на МПС за осигуряване безопасност на движението е значително по-голяма, включително и чрез вмененото му задължение за избиране на такава скорост за движение, че да може да спре пред всяко препятствие, което е могъл и е бил длъжен да предвиди. Разрешената максимална скорост за движение в участъка на процесното ПТП е 60 км/ч, а според експертизата това е била скоростта на движение на лекия автомобил в момента на удара. Иначе казано, или водачът А. Г. изобщо не е намалил скоростта след появата на пешеходеца на пътя, или се е движел със скорост над разрешената, която е успял да намали преди удара само до 60 км/ч.

Ето защо, независимо от грубото нарушение на правилата за движение от страна на пешеходеца и обстоятелството, че в резултат на употреба на голямо количество алкохол сам се е поставил в състояние на изключително завишен риск, съдът определя приноса на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат в размер на 50 %.

Предвид изложеното, съдът, като взема предвид степента на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, намалява размера на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди от 60 000 на 30 000 лева.

Основателността на иска за главница обуславя основателност и на акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва до датата на погасяване на задълженията на застрахователя. Съгласно чл. 429, ал. 2, т. 2 от КЗ в застрахователното обезщетение се включват и лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице, като съгласно чл. 429, ал. 3 от КЗ застрахователят дължи законна лихва от датата на уведомяването или на застрахователната претенция, която от датите е най-ранна. В разглеждания случай застрахователната претенция е получена на 15.04.2021 г. Ищцата претендира лихва за забава от 15.07.2021 г., поради което искането е основателно и следва да бъде уважено.

Отговорност за разноски.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищцата има право на сторените съдебно-деловодни

разноски, като в случая видно от представения с молба от 28.09.2022 г. списък по чл. 80 от ГПК и договор за правна защита и съдействие се претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв за оказана безплатна правна помощ. Съразмерно на уважената част от исковата претенция дължимото възнаграждение е в размер на 1179,00 лева с включен ДДС, изчислено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на ВАС в редакцията ѝ към датата на сключване на договора за правна защита.

Съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК с договор за правна защита и съдействие, както и платежни документи, ответникът е направил разноски в размер на 4 800 лева – адвокатски хонорар с включен ДДС, 300 лева – депозит за САТЕ и 100 лева – депозит за свидетел, или общо 5 200 лева. Възражението за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар е неоснователно, тъй като същият е близо до минималния предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на ВАС в редакцията ѝ към датата на сключване на договора за правна защита. Съразмерно на отхвърлената част от иска на ответника следва да се присъдят разноски в общ размер на 3900,00 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса в размер на 1 000,00 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, гр. София, п.к. 1407, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, да **заплати** на М. М. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, ж.к. ***, сумата от **30 000,00 (тридесет хиляди) лева**, представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди – болки и страдания от загубата на Е. Р. П., ЕГН *****, причинена в резултат от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 05.07.2019 г. в гр. Русе, виновно причинено от А. В. Г., ЕГН *****, при управление на л.а. „Фиат Пунто“, рег. № *****, застрахован по риска „Гражданска отговорност“ в ЗД „Бул Инс“ АД по застрахователна полица № BG/02/119000646967, ведно със законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от 15.07.2021 г. до датата на окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, вр. чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД, чл. 429, ал. 2, т. 2 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума до предявения размер от 120 000 лева ведно със законната лихва като неоснователен. Присъдените суми могат да бъдат заплатени по банкова сметка с IBAN: BG23STSA93000025061954 при банка „ДСК“ ЕАД.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, гр. София, п.к. 1407, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, да **заплати** на адвокат М. Н. - Т. с ЕГН *****, личен номер от единния адвокатски регистър при Висшия адвокатски съвет *****, и с адрес на упражняване на дейността: гр. София, *****, сумата от **1179,00 лева** с включен ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и защита съразмерно на уважената част от иска на осн. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА М. М. Д., ЕГН ***** от гр. Варна, ж.к. ***, да **заплати** на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, гр. София, п.к. 1407, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, сумата от **3900,00 лева** съдебно-деловодни разноски съразмерно на отхвърлената част от иска на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, гр. София, п.к. 1407, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, да **заплати** по сметка на Варненски окръжен съд в полза на бюджета на съдебната власт сумата от **1 200,00 лева**, представляваща дължима по делото държавна такса, съразмерно на уважената част от иска, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен

срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____